

Ενώ για τέταρτο συνεχές έτος η Ελληνική κοινωνία στροβιλίζεται όλο και εντονότερα στη δίνη μιας πολύμορφης κρίσεως, χωρίς να διαφαίνεται προοπτική διεξόδου απ' αυτήν, παρά τις όποιες φιλότιμες προσπάθειες και αγαθές προθέσεις της Κυβερνήσεως, και ενώ, κατά τα μέτρα της κοινής λογικής και στοιχειώδους εθνικής ευθύνης έναντι «αυτών που έφυγαν και αυτών που θά 'ρθουν», θα έπρεπε κάθε σκέψη, πρόταση, ενέργεια και πρακτική κυβερνώντων και κυβερνωμένων να στοιχίζεται στην κοινή προσπάθεια εξόδου από την κρίση, διαφύλαξης και ενίσχυσης της κοινωνικής συνοχής, επανάκτησης της εθνικής αξιοπρέπειας και ανεξαρτησίας και επανόδου στο δρόμο της προόδου, της ανάπτυξης και της δημιουργίας, βρισκόμαστε ενώπιον προτάσεων και συζητήσεων, που, αντί να ενώνουν, διχάζουν το λαό και, εν πάση περιπτώσει, δεν πείθουν για την αναγκαιότητά τους, ούτε δικαιολογούν τον προσδιόμενο σ' αυτές επείγοντα χαρακτήρα.

Φυσικά, κανείς δεν μπορεί, αλλ' ούτε και πρέπει, να δέχεται ή να ανέχεται να κατηγοριοποιούνται οι άνθρωποι και να καταπατώνται τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματά τους, αλλά, ταυτόχρονα, δεν είναι νοητό, ούτε και κατανοητό, τα ανθρώπινα δικαιώματα να αντιμετωπίζονται επιλεκτικά, τα δικαιώματα των μειονοτήτων να επιβάλλονται στις πλειονότητες καταναγκαστικά, η έκφραση διαφορετικής άποψης να καταδικάζεται και να κολάζεται ποινικά, με τρόπο μονοδιάστατο και γι' αυτό ολοκληρωτικό, και να ξαναγράφεται η Ιστορία κατά το πολιτικώς, κοινωνικώς ή και οικονομικώς συμφέρον και δοκούν ή να διαστρέφονται ιστορικά γεγονότα, στο όνομα πολλαπλών σκοπιμοτήτων

Θα περιμέναμε, λόγου χάριν, ειδικά στις σημερινές συνθήκες, να υπάρχει συλλογικός αγώνας και πανεθνική προσπάθεια στην υπεράσπιση ενός βασικού ανθρώπινου δικαιώματος, που κατάφωρα καταπατείται και παραβιάζεται, με ολέθριες ατομικές, κοινωνικές, οικονομικές και εθνικές συνέπειες, το δικαίωμα στην εργασία, το οποίο σαφώς προβλέπεται στο άρθρο 22 του Συντάγματος, όπου αναφέρεται ρητά ότι "η εργασία αποτελεί δικαίωμα και προστατεύεται από το Κράτος, που μεριμνά για τη δημιουργία συνθηκών απασχόλησης όλων των πολιτών και για την ηθική και υλική εξύψωση του εργαζόμενου αγροτικού και αστικού πληθυσμού", δικαίωμα το οποίο καταργεί η ανεργία!

Από την άλλη, η επιβολή των δικαιωμάτων της μειοψηφίας στην πλειοψηφία αναιρεί την βασική αρχή του Δημοκρατικού πολιτεύματος, την αρχή της πλειοψηφίας, την ίδια την ουσία της Δημοκρατίας, έτσι, όπως αυτή ορίστηκε από τον Περικλή «διὰ το μη ες ολίγους αλλ' ες πλείονας οικείν»....

Και δικαιολογημένα προβληματίζεται κάθε εχέφρων άνθρωπος, πώς είναι δυνατόν και πώς μπορεί να γίνει αποδεκτό μια θρησκευτική, π.χ., μειοψηφία να επιβάλλεται στην πλειοψηφία, θεωρώντας ότι καταπατούνται τα δικαιώματά της, αν χτυπούν οι καμπάνες των Ναών, αν τιμούνται οι Χριστιανικές εορτές, αν ο Σταυρός κατακοσμεί το Εθνικό μας σύμβολο, και να υπάρχουν Έλληνες, οι οποίοι ανερυθρίαστα, «χωρίς περίσκεψη και χωρίς αιδώ» υιοθετούν τέτοιες απόψεις.

Και ανησυχεί έντονα, όταν παρακολουθεί την Πολιτεία, σε περιόδους

οικονομικής στενότητας και γενικευμένης ανέχειας, να είναι έτοιμη και πρόθυμη να χρηματοδοτήσει έργα, τα οποία όχι μόνο θίγουν το θρησκευτικό συναίσθημα της πλειοψηφίας των Ελλήνων, αλλά και το κοινό περί δικαιοσύνης αίσθημα, εφ' όσον αφορούν και διευκολύνουν μια θρησκευτικοπολιτική ιδεολογία, η οποία οδηγεί την ανθρωπότητα στη βαρβαρότητα και το Χριστιανισμό σε ένα πρωτοφανή διωγμό, εμπλουτίζοντας το Μαρτυρολόγιό του, με την εκκωφαντική σιωπή της «χριστιανικής» Ευρώπης, η οποία, κατά τα άλλα κόπτεται για τη θρησκευτική ανεκτικότητα και ελευθερία, αλλά μόνον όταν αφορά τους πολέμιους του Χριστιανισμού.

Ούτε πάλι μπορεί να γίνει αποδεκτή η επιλεκτική αντιμετώπιση ιστορικών γεγονότων, όπως, συγκεκριμένα, γενοκτονιών και ολοκαυτωμάτων.

Πολύ σωστά και δικαιολογημένα προβάλλεται το Ολοκαύτωμα των Εβραίων κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο από τους Γερμανούς, καθώς αυτό αποτελεί την κορωνίδα της κτηνωδίας του ρατσισμού και του φασισμού, η δε άρνησή του δεν κρύβει τίποτα περισσότερο, παρά μια διάθεση αμνήστευσης, αν όχι δικαιολόγησης, των εγκλημάτων του και ενίσχυσης της αντιανθρώπινης και-ας μη διαφεύγει από κανένα-αντιχριστιανικής προπαγάνδας του. Και γι' αυτό, θα μπορούσε να γίνει αποδεκτή και η ποινικοποίηση της άρνησής του, αν τούτο ίσχυε για όλα τα Ολοκαυτώματα και τις Γενοκτονίες!

Αλλά, το να τιμωρείται όποιος αρνείται το Ολοκαύτωμα των Εβραίων στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και ταυτόχρονα να εκθειάζεται, να προβάλλεται και να εκλέγεται μάλιστα και βουλευτής όποιος αρνείται το Ολοκαύτωμα των Χριστιανών του Πόντου και της Μικράς Ασίας κατά και μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, μόνο ως δείγμα εθνικής παράνοιας μπορεί να χαρακτηρισθεί!

Η μελέτη της πρόσφατης, και όχι μόνο, ιστορίας διδάσκει ότι τα επίχειρα οικονομικών και πνευματικών κρίσεων είναι η υποχώρηση των ηθικών αξιών και η κυριαρχία φασιστικών νοοτροπιών, που εκμεταλλεύονται την ανασφάλεια των ανέργων και τους υπόσχονται τάξη και ασφάλεια, με την παγκυριαρχία της βίας και της δύναμης και δεν αντιμετωπίζονται με αντιρατσιστικούς νόμους, αλλά με άρση των αιτίων, που γεννούν και ενισχύουν τέτοιες ιδεολογίες.

Οι Χριστιανοί, και μάλιστα οι Ορθόδοξοι, είναι ριζικά αντίθετοι σε κάθε είδους φασισμό και αντισημιτισμό, εκτός αν ήθελαν να αρνηθούν τον κατ' άνθρωπον Εβραίο Θεάνθρωπο Σωτήρα τους, και τηρώντας τη θεϊκή εντολή της αγάπης, και κατά ταύτα δεν περιμένουν ούτε χρειάζονται νόμους ανθρώπινους, για να την εφαρμόσουν!

Άλλωστε, αποτελεί κοινό τόπο ότι με νόμους και ποινές τίποτα δεν επιβάλλεται, όσο σωστό δίκαιο και υψηλό να είναι, αφού και κάθε τύραννος μπορεί να αναγκάσει τους δούλους του να ψάλλουν ύμνους στην ελευθερία!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Περιοδικό “ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ”, τ. 70, Αύγουστος 2014)